

Księga Daniela - numer pięćdziesiąt dwa

Odśloniecie proroczej zagadki: Widzenie Daniela i powstanie królestw

Jeff Pippenger

2024-01-16

W ostatnim artykule wskazaliśmy, że Gabriel określił zakończenie „ostatniego czasu gniewu”, aby potwierdzić datę 1844 roku, na podstawie dwóch świadków. Miller rozumiał „siedem czasów” z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej, które wymierzono przeciwko królestwu Judy, lecz nigdy nie doszedł do punktu, w którym zobaczył cel i związek sądu „siedmiu czasów” zarówno nad północnym, jak i południowym królestwem Izraela. Czy kiedykolwiek rozpoznał rozróżnienie „ostatniego czasu gniewu” w wersecie dziewiętnastym, jest wątpliwe, choć zapewne ogólnie rozumiał, że „gniew” to „siedem czasów”. Światło pierwszego i ostatniego czasu gniewu zostało odpieczętowane przez Palmoniego w 1856 roku, ale zostało odrzucone w 1863. Jednak poselstwo Millera o „siedmiu czasach” było poprawne, choć ograniczone.

Miller nie dostrzegłby, że mały róg pogańskiego Rzymu w wersecie jedenastym ósmego rozdziału Księgi Daniela podniósł i wywyższył pogaństwo, gdyż dla Millera "take away" oznaczało po prostu „usunąć” w każdym z trzech jego wystąpień w Księdze Daniela. Jednak jego przesłanie było nadal poprawne, choć ograniczone.

Zwolennicy Millera rzeczywiście rozpoznali, że "świątynia" w wersecie jedenastym była pogańską świątynią w mieście Rzymie (Panteonem), lecz język hebrajski nie stanowił podstawy ich przesłania. Przesłanie Millera koncentrowało się na czasie proroczym. Kontekst historyczny, w którym ich przesłanie zostało odpieczętowane, uniemożliwił im dostrzeżenie Stanów Zjednoczonych jako szóstego królestwa prorocstwa biblijnego, a co więcej, uniemożliwił im dostrzeżenie papieństwa jako piątego królestwa prorocstwa biblijnego.

Uwarunkowani historią, w której żyli, interpretowali prorocstwa zgodnie ze swoim oczekiwaniem rychłego powrotu Chrystusa i doznali rozczarowania, jednak ich przesłanie było słuszne. Gdy Gabriel przedstawia interpretację dwóch widzeń w wersetach 15–27, zrozumienie Millera nie pozwoliło mu uchwycić szerszego objawienia królestw, które było przedstawione w wahaniu rodzaju gramatycznego małego rogu w wersetach 9–12. Milleriści widzą w interpretacji Gabriela jedynie Rzym jako czwarte i ostateczne królestwo ziemskie.

A stało się, gdy ja, ja Daniel, ujrzałem to widzenie i szukałem jego znaczenia, oto stanął przede mną ktoś na kształt męża. I usłyszałem głos mężczyzny między brzegami Ulai, który zawołał i rzekł: Gabrielu, spraw, aby ten człowiek rozumiał widzenie. Wtedy zbliżył się do miejsca, gdzie stałem; a gdy przyszedł, przeraziłem się i padłem na twarz. I powiedział do mnie: Zrozumiej, synu człowieczy, bo widzenie dotyczy czasu końca. A gdy mówił ze mną, byłem pogrążony w głębokim śnie, twarzą ku ziemi; lecz dotknął mnie i postawił mnie na nogi. I rzekł: Oto oznajmię ci, co nastąpi przy ostatecznym kresie oburzenia, bo kres będzie w wyznaczonym czasie. Baran, którego widziałeś, mający dwa rogi, to królowie Medii i Persji. A kozioł włochaty jest królem Grecji, a wielki róg, który jest między jego oczami, to pierwszy

król. A gdy on się złamie, w jego miejsce powstaną cztery — cztery królestwa powstaną z tego narodu, lecz nie z jego mocą. A pod koniec ich panowania, gdy występki dopełnią miary, powstanie król o srogim obliczu, rozumiejący zagadkowe słowa. Jego moc będzie potężna, lecz nie dzięki jego własnej mocy; będzie niezwykle niszczył, będzie mu się powodziło i będzie działał; zniszczy potężnych i lud święty. Dzięki jego przebiegłości oszustwo będzie się pomyślnie szerzyć w jego rękę; wywyższy się w swoim sercu, a w czasie pokoju zgubi wielu; wystąpi też przeciw Księżciu książąt, lecz zostanie złamany nie ręką. A widzenie o wieczorze i poranku, które zostało powiedziane, jest prawdziwe; dlatego zapieczętuj to widzenie, bo dotyczy wielu dni. I ja, Daniel, zemdlałem i byłem chory przez kilka dni; potem wstałem i zajmowałem się sprawami króla; byłem zdumiony widzeniem, lecz nikt go nie rozumiał. Daniela 8:15-27.

Chociaż Daniel otrzymał wizję nad rzeką Ulai (która obecnie jest w trakcie spełniania się), w historii Babilonu pierwsze królestwo zostało w tej wizji pominięte. Zostało uwzględnione jako głowa ze złota oraz lew w rozdziałach drugim i siódmym, lecz w ósmym rozdziale podkreślono proroczy aspekt usunięcia Babilonu i jego przywrócenia. Nabuchodonozor symbolizował śmiertelną ranę papieżstwa, gdy został wypędzony spośród ludzi na „siedem czasów”, tym samym obrazując symboliczne siedemdziesiąt lat, kiedy nierządnicą z Tyru jest zapomniana. W ósmym rozdziale Księgi Daniela Babilon zostaje pominięty wśród królestw biblijnego proroctwa, a wizja zaczyna się od Medów i Persów (baran), po których następuje Grecja (koziół).

Królestwo Aleksandra Wielkiego rozpadło się na cztery królestwa słabsze niż za panowania Aleksandra, co zostało również przedstawione w rozdziale siódmym przez lamparta, który miał cztery skrzydła i cztery głowy. Liczba cztery oznacza powszechność, co wyrażają strony świata: północ, wschód, południe i zachód. W wersecie ósmym rozdziału ósmego powstały cztery znamienite ku czterem wiatrom nieba. W rozdziale siódmym cztery skrzydła Grecji odpowiadają czterem wiatrom rozdziału ósmego, a cztery głowy Grecji odpowiadają czterem znamienitym. Cztery głowy i cztery znamienite przedstawiają cztery królestwa, na które rozpadło się pierwotne królestwo Aleksandra, a cztery skrzydła i cztery wiatry przedstawiają cztery obszary podziału. Ważne jest dostrzeżenie tej różnicy, gdyż stanowi ona argument, którego millerści używali przeciwko tradycyjnemu rozumieniu protestantów dotyczącym czwartego królestwa Rzymu.

Na Tablicach Habakuka, przedstawionych na pionierskich wykresach z 1843 i 1850 roku, znajduje się tylko jedno przedstawienie, które nie ilustruje zastosowania proroczego, i dotyczy ono rozróżnienia między czterema głowami i czterema znacznymi, a czterema skrzydłami i wiatrami. W wysiłku, by zaciemnić prawdę o Rzymie jako czwartym królestwie proroctwa biblijnego, Szatan wprowadził spór dotyczący prawdziwego bądź fałszywego znaczenia czterech głów i znaczących oraz czterech skrzydeł i wiatrów. Szatan uczynił to, ponieważ Księga Daniela wyraźnie wskazuje, że istnieje jeden wyróżniony symbol, który ustanowił to widzenie. Część dowodów potwierdzających ten symbol znajduje się w czterech głowach i czterech znacznych oraz w czterech skrzydłach i wiatrach. Protestanci podtrzymywali szatańskie stanowisko w tej kwestii, a spór ten był tak istotny dla historii milerowców, że zamieszczono do niego odwołanie na wykresie. Moc, która ustanawia wizję "chazon" w Księdze Daniela, jest określona jako "robbers of thy people", a Protestanci utożsamiali tę moc z jednym z długiej linii syryjskich królów o imieniu

Antioch Epifanes, natomiast Miller utożsamiał ją z Rzymem.

A w owych czasach wielu powstanie przeciwko królowi Południa; również rabusie twego ludu wywyższą się, aby utwierdzić widzenie, lecz upadną. Daniel 11:14.

Antioch był jednym z królów w linii królów wywodzącej się z jednego z czterech królestw, na które rozpadło się królestwo Aleksandra. Mały róg z dziewiątego wersetu ósmego rozdziału Księgi Daniela nastąpił po królestwie Aleksandra, a werset dziewiąty mówi, że z jednego z nich wyłonił się mały róg.

A z jednego z nich wyłonił się mały róg, który urósł ogromnie ku południu, ku wschodowi i ku pięknej ziemi. Daniel 8:9.

Spór o to, czy widzenie wypełnia Rzym, czy też wypełnia je słaby i dość nieznaczący król syryjski, obejmuje również kwestię, czy moc małego rogu wyszła z jednego z czterech rogów, czy z jednego z czterech wiatrów. To niezbyt mocny argument, ponieważ historia i prorocтво jasno pokazują, że Rzym nie wywodził się z imperium greckiego, lecz był nową potęgą. Jeśli Rzym był czwartym królestwem, to „jeden z nich” z wersetu dziewiątego musi być jednym z czterech wiatrów lub skrzydeł. Jeśli był to Antioch Epifanes, wyszedł z rogu Syrii.

Zwolennicy Millera stwierdzili, że potęga przedstawiona jako „rozbójnicy ludu twego” powstanie przeciwko Chrystusowi.

A przez swoją przebiegłość sprawi, że podstęp będzie się powodził w jego ręku; wywyższy się w swoim sercu i pokojem zgubi wielu; powstanie także przeciw Księciu książąt, lecz zostanie złamany bez udziału ręki. Daniel 8:25.

„Książę książąt” to Chrystus, a Antioch IV Epifanes żył na długo przed narodzeniem Chrystusa, dlatego milleriści wskazali na ten fakt na wykresie z 1843 roku. Na wykresie umieścili datę 164, która w rzeczywistości nie ma biblijnego odniesienia i była jedynie adnotacją wskazującą na znaczenie sporu o czwarte królestwo między Millerem a teologami protestanckimi. Obok roku „164” na wykresie napisali: „Śmierć Antiocha IV Epifanesa, który oczywiście nie wystąpił przeciw Księciu książąt, ponieważ zmarł 164 lata przed narodzeniem Księcia książąt.”

Dziś adwentyzm naucza, że "rozbójnicy twego ludu" to Antiochus Epiphanes, tak samo uczy odstępczy protestantyzm, mimo faktu, że w natchnieniu zapisano, iż "wykres z 1843 roku był kierowany ręką Pana i nie powinien być zmieniany". Milleriści wiedzieli, że król o srogim obliczu to Rzym, więc nie zachwiało nimi szatańskie nauczanie, które podważa zdolność do ustalenia wizji "chazon". Biblia jasno mówi, że jeśli nie ma wizji, lud ginie.

Gdzie nie ma objawienia, lud ginie; lecz szczęśliwy jest ten, kto strzeże prawa. Księga Przysłów 29:18.

Widzenie, które Salomon wskazuje w tym wersecie, to "chazon", który w wersecie trzynastym rozdziału ósmego Księgi Daniela wskazuje na pogaństwo i papizm depreczające świątynię i zastęp. Dla millerystów te dwie pustoszące moce reprezentowały czwarte królestwo prorocтва biblijnego, a bez rozpoznania czwartego królestwa Rzymu (rozbójników z twego ludu) nie byłiby w stanie

utwierdzić widzenia. "Rozbójnicy z twego ludu" w wersecie czternastym rozdziału jedenastego Księgi Daniela mieli wystąpić przeciwko królowi południa, wywyższyć się, utwierdzić widzenie i upaść. Rzym spełnił wszystkie te cechy.

W siódmym rozdziale czwarte królestwo jest wyraźnie określone jako „odmienne” od królestw, które je poprzedzały.

Po tym ujrzałem w nocnych widzeniach, a oto czwarte zwierzę, straszne i przerażające, i nadzwyczaj silne; miało wielkie żelazne zęby: pożerało i kruszyło na kawałki, a resztę deptało swoimi stopami; różniło się od wszystkich zwierząt, które były przed nim; i miało dziesięć rogów.... Wtedy chciałem poznać prawdę o czwartym zwierzęciu, które różniło się od wszystkich innych, nadzwyczaj przerażającym, którego zęby były z żelaza, a pazury z miedzi; które pożerało, kruszyło na kawałki i resztę deptało swoimi stopami; i o dziesięciu rogach, które były na jego głowie, i o innym, który wyrósł, przed którym upadły trzy; o tym rogu, który miał oczy i usta, które mówiły bardzo wyniosłe słowa, którego wygląd był bardziej okazały niż jego towarzyszy. Daniela 7:7, 19, 20.

Czwarte królestwo z siódmego rozdziału Księgi Daniela zostało dwukrotnie określone jako „odmienne” od królestw, które je poprzedzały. Gdyby „mały róg” z wersetu dziewiątego był po prostu przedłużeniem syryjskiego rogu (Antioch Epifanes), nie byłby odmienny. Bestie, które poprzedzały Rzym w rozdziale siódmym, to lew, niedźwiedź i lampart, wszystkie zwierzęta, które faktycznie istnieją w przyrodzie, lecz gdy mowa o czwartej bestii o żelaznych zębach i mosiężnych pazurach, Daniel nie znał żadnej bestii w naturze, która przedstawiałaby tę straszną bestię, która pożerała. Była inna (odmienna). „Mały róg” z wersetu dziewiątego wyszedł z jednego z obszarów reprezentowanych przez cztery wiatry i skrzydła, a nie z jednego z rogów czy znaczniejszych.

W ósmym rozdziale Księgi Daniela czytamy, że „u schyłku ich królestwa, gdy nieprawość dojdzie do pełni, powstanie król o srogim obliczu i rozumiejący mroczne zagadki”. W „schyłkowym czasie ich królestwa” (Grecji, która rozpadła się na cztery królestwa), w okresie „gdy nieprawość dojdzie do pełni”, miał powstać nowy król.

„Każdy naród, który pojawił się na arenie dziejów, został dopuszczony, by zająć swoje miejsce na ziemi, aby można było rozstrzygnąć, czy wypełni zamierzenia Czuwającego i Świętego. Proroctwo nakreśliło powstanie i rozwój wielkich imperiów świata — Babilonu, Medo-Persji, Grecji i Rzymu. W przypadku każdego z nich, podobnie jak w przypadku narodów o mniejszej potędze, historia powtórzyła się. Każdy z nich miał swój okres próby; każdy zawiódł, jego chwała zbladła, a jego potęga przeminęła.” Prorocy i królowie, 535.

Pod koniec („późniejszym czasie”) królestwa Grecji, gdy napełniła się ich czara czasu próby („gdy przestępcy dopełnili miary”), powstanie „król o srogim obliczu”. Ten król będzie rozumiał „zagadkowe wypowiedzi”, gdyż będzie mówił zupełnie innym językiem niż hebrajski Żydów czy greka poprzedniego królestwa — będzie mówił po łacinie. To królestwo zostało wskazane przez Mojżesza jako naród, który przyniesie oblężenie lat 66–70 n.e., podczas którego między innymi głód był tak straszny, że Żydzi jedli własne dzieci, aby przetrwać.

Ponieważ nie służyłeś Panu, Bogu twemu, z radością i weselem serca, w obfitości wszystkiego; dlatego będziesz służył swoim nieprzyjaciołom, których Pan pošle przeciw tobie, w głodzie i w pragnieniu, w nagości i w niedostatku wszystkiego; a on włoży żelazne jarzmo na twój kark, aż cię zniszczy. Pan sprowadzi na ciebie naród z daleka, z krańców ziemi, prędko jak orzeł, który leci; naród, którego języka nie zrozumiesz; naród o srogim obliczu, który nie będzie miał względu na starców ani nie okaże łaski młodym. I będzie pożerał plon twojego bydła i plon twojej ziemi, aż zostaniesz zniszczony; nie zostawi ci ani zboża, ani wina, ani oliwy, ani przychówku twoich krów, ani stad twoich owiec, aż cię wyniszczy. I będzie cię oblegał we wszystkich twoich bramach, aż padną twoje wysokie i obwarowane mury, w których pokładałeś ufność, w całej twojej ziemi; i będzie cię oblegał we wszystkich twoich bramach w całej twojej ziemi, którą dał ci Pan, twój Bóg. I będziesz jadł owoc swego łona, ciało twoich synów i twoich córek, które dał ci Pan, twój Bóg, podczas oblężenia i w ucisku, którym będą cię dręczyć twoi wrogowie. Powtórzonego Prawa 28:47-53.

W drugim rozdziale Księgi Daniela czwarte królestwo było symbolizowane przez „żelazo”, a Mojżesz wskazał na „naród”, który nałoży na Żydów „żelazne jarzmo”. Ten „naród” „zniszczy” Żydów i będzie szybki jak orzeł, a orzeł jest symbolem Rzymu. Będzie to „naród”, „którego języka nie zrozumiesz”, bo jego język będzie dla Żydów „mrocznymi słowami”. Będzie to „naród o srogim obliczu”, jak opisano w ósmym rozdziale Księgi Daniela jako „króla o srogim obliczu”. A podczas „oblężenia” Jerozolimy Żydzi jedli swoich „synów i córki”.

Miller rozpoznawał pogański Rzym jako moc zapowiedzianą przez Mojżesza, jako czwarte "żelazne" królestwo z Daniela 2 oraz jako "naród", który mówił po łacinie, a nie po hebrajsku ani po grecku. Miller nie rozróżniał czwartego i piątego królestwa w prorocत्वach biblijnych, bo dla niego oba były po prostu Rzymem. Dlatego gdy w wersecie dwudziestym trzecim powstał pogański Rzym, nie dostrzegał rozróżnienia przedstawionego w wersecie dwudziestym czwartym. W widzeniu mały róg oscylował między rodzajem męskim a żeńskim, następnie znów męskim i żeńskim, w wersecie od dziewiątego do dwunastego, a podczas gdy werset dwudziesty trzeci określa prorocze cechy pogańskiego Rzymu, interpretacja Gabriela w wersecie dwudziestym czwartym przechodzi do Rzymu w rodzaju żeńskim. Moc w wersecie dwudziestym czwartym miała posiadać "potężną moc", "lecz nie własną mocą; i będzie cudownie niszczyć, i będzie mu się powodziło, i będzie działał, i zniszczy możnych oraz lud święty".

Rzym papieski miał otrzymać wojskową potęgę pogańskiego Rzymu i miał niszczyć lud Boży przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, od roku 538 do 1798. Miał niszczyć „cudownie”, gdyż jest to bestia, za którą cały świat „idzie w podziwie”, i była to władza, która miała „działać i mieć powodzenie” aż do czasu, gdy wypełnił się pierwszy gniew, „wyznaczony”, by zakończyć się w roku 1798.

A następnie w wersecie dwudziestym piątym Gabriel podąża za naprzemiennością ustanowioną w wersecie, które objaśniał Danielowi, i ponownie zwraca się do pogańskiego Rzymu, który dzięki innego rodzaju „polityce” zjednoczył swoje imperium, co poświadczają wszyscy historycy. „Chytrłość” pogańskiego Rzymu polegała na skłanianiu narodów do przystępowania do jego rosnącego imperium, a do budowy imperium wykorzystywał obietnicę pokoju i dobrobytu, w

przeciwieństwie do wcześniejszych imperiów, które powstawały wyłącznie dzięki sile militarnej. Pogański Rzym miał także „wystąpić przeciw Księciu książąt”, jak uczynił, gdy ukrzyżował Chrystusa na Kalwarii.

Następnie Gabriel odnosi się do dwóch wizji, które objaśniał Danielowi, wskazując, że widzenie "mareh" dotyczące ukazania się (dwa tysiące trzysta dni) było prawdziwe, oraz że widzenie "chazon" o podeptaniu świątyni i zastępu przez pogański Rzym i papieski Rzym miało zostać "zamknięte (zapieczętowane) na wiele dni" (aż do czasu końca w roku 1798).

Potem Daniel chorował przez pewien czas, po czym wrócił do pracy, lecz wciąż nie rozumiał widzenia „mareh”, czyli tego widzenia, które Gabriel miał nakaz, by mu je wyjaśnić. Z tego powodu Gabriel powróci w rozdziale dziewiątym, aby dokończyć swoje dzieło wyjaśnienia Danielowi widzenia „mareh”.

W dziewiątym rozdziale Księgi Daniela Daniel studiował prorockie Słowo i zrozumiał z pism Mojżesza i Jeremiasza. Jeremiasz wskazał, że niewola, w której się znajdował, potrwa siedemdziesiąt lat.

I cała ta ziemia stanie się spustoszeniem i zdumieniem; a te narody będą służyć królowi Babilonu przez siedemdziesiąt lat. A gdy się dopełnią siedemdziesiąt lat, ukarzę króla Babilonu i ten naród — mówi Pan — za ich nieprawość, a także ziemię Chaldejczyków, i obrócę ją w wieczne pustkowie. Jeremiasza 25:11, 12.

Według Mojżesza niewola w ziemi nieprzyjaciela odpowiadałaby czasowi, w którym ziemia nacieszyłaby się swoimi szabatami.

A sprawię, że ziemia stanie się spustoszona, a wasi wrogowie, którzy w niej mieszkają, osłupieją na jej widok. I rozproszę was między poganami i dobdę miecza, który będzie was ścigał; wasza ziemia będzie spustoszona, a wasze miasta obrócą się w pustkowie. Wtedy ziemia będzie się cieszyć swymi szabatami, przez cały czas, gdy będzie leżała spustoszona, a wy będziecie w ziemi waszych wrogów; wtedy ziemia odpocznie i będzie się cieszyć swymi szabatami. Przez cały czas, gdy będzie leżała spustoszona, będzie odpoczywać, ponieważ nie odpoczywała w czasie waszych szabatów, gdy na niej mieszkaliście. Księga Kapłańska 26:32–35.

Daniel z proroczego Słowa Bożego, na podstawie dwóch świadków, zrozumiał, że Jego lud został rozproszony po ziemi nieprzyjaciela, a w tym czasie ziemia nacieszy się swoimi szabatami. Rozumiał to, co rozumiał autor Kronik odnośnie siedemdziesięciu lat Jeremiasza.

A ocalałych od miecza uprowadził do Babilonu; i tam byli sługami jego i jego synów aż do panowania królestwa perskiego, aby się spełniło słowo Pana wypowiedziane ustami Jeremiasza, aż ziemia odprawiła swoje szabaty; przez cały czas swego spustoszenia odprawiła szabat, aż do wypełnienia siedemdziesięciu lat. A w pierwszym roku Cyrusa, króla Persji, aby się spełniło słowo Pana wypowiedziane ustami Jeremiasza, Pan pobudził ducha Cyrusa, króla Persji, tak że ogłosił on w całym swoim królestwie, również na piśmie, co następuje: Tak mówi Cyrus, król Persji: Wszystkie królestwa ziemi dał mi Pan, Bóg niebios, i On nakazał mi

zbudować Mu dom w Jerozolimie, która jest w Judzie. Kto więc spośród was należy do Jego ludu? Niech Pan, jego Bóg, będzie z nim i niech wstąpi. 2 Księga Kronik 36:20-23.

Daniel zrozumiał, że siedemdziesiąt lat rozproszenia, o których mówił Jeremiasz, w ziemi wroga, podczas gdy ziemia korzystała ze swoich szabatów, opierało się na klątwie „siedem razy” z Księgi Kapłańskiej 26, i będąc posłuszny temu rozumieniu, wypełnił nakazany tam środek zaradczy dany tym, którzy wreszcie budzą się do świadomości swojego stanu rozproszenia.

A na tych z was, którzy pozostaną przy życiu, zesłę trwogę na ich serca w ziemiach ich wrogów; i szelest poruszonego liścia będzie ich ścigał; będą uciekać, jak uciekający przed mieczem; i padną, choć nikt ich nie ściga. I będą padać jeden na drugiego, jakby przed mieczem, gdy nikt nie ściga; i nie będziecie mieli mocy, aby się ostać przed waszymi wrogami. I zginiecie pośród pogan, a ziemia waszych wrogów was pochłonie. A ci, którzy z was pozostaną, będą marnieć z powodu swojej nieprawości w ziemiach waszych wrogów; a także z powodu nieprawości swoich ojców będą marnieć wraz z nimi. Jeśli wyznają swoją nieprawość i nieprawość swoich ojców, wraz z przewiną, którą zawinili przeciwko mnie, i to, że postępowali wbrew mnie; i że i ja postępowalem wobec nich przeciwnie i zaprowadziłem ich do ziemi ich wrogów; jeśli wtedy ich nieobrzezane serca się ukorzą i przyjmą karę za swoją nieprawość: wtedy wspomnę na moje przymierze z Jakubem, i także na moje przymierze z Izaakiem, i na moje przymierze z Abrahamem wspomnę; i wspomnę na ziemię. Ziemia też pozostanie przez nich opuszczona i zazna swoich szabatów, gdy będzie leżeć spustoszona bez nich; a oni przyjmą karę za swoją nieprawość, ponieważ wzgardzili moimi wyrokami i ich dusza brzydziła się moimi ustawami. A jednak mimo to, gdy będą w ziemi swoich wrogów, nie odrzucę ich ani nie wzgardzę nimi tak, by ich doszczętnie zniszczyć i złamać moje przymierze z nimi; bo Ja jestem Pan, ich Bóg. Lecz ze względu na nich wspomnę na przymierze ich przodków, których wyprowadziłem z ziemi Egiptu na oczach pogan, aby być ich Bogiem: Ja jestem Pan. Oto ustawy, wyroki i prawa, które Pan ustanowił między sobą a synami Izraela na górze Synaj przez rękę Mojżesza. Księga Kapłańska 26:36-46.

Modlitwa Daniela w rozdziale dziewiątym odnosi się do każdego aspektu rady dla tych, którzy znaleźli się rozproszeni na ziemi wroga. Tę modlitwę należy zestawić z jego modlitwą w rozdziale drugim, gdyż razem reprezentują modlitwę tych z rozdziału jedenastego Księgi Objawienia, którzy byli martwi na ulicach tego wielkiego miasta Sodomy i Egiptu, i odkrywają, że również oni zostali rozproszeni. Gdy Daniel kończy swoją modlitwę, Gabriel powraca, aby dokończyć dzieło wyjaśniania widzenia "mareh", tak jak Duch Święty zamierza uczynić dla dwóch świadków z jedenastego rozdziału Księgi Objawienia.

A gdy jeszcze mówiłem i modliłem się, i wyznawałem swój grzech i grzech mojego ludu, Izraela, i przedstawiałem swoje błaganie przed Panem, moim Bogiem, w sprawie świętej góry mojego Boga; tak, gdy jeszcze mówiłem w modlitwie, nawet mąż Gabriel, którego widziałem na początku w widzeniu, przyleciawszy szybko, dotknął mnie około czasu wieczornej ofiary. I pouczył mnie, i rozmawiał ze mną, i rzekł: Danielu, teraz wyszedłem, aby dać ci poznanie i zrozumienie. Daniel 9:20-22.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Niedługo przed upadkiem Babilonu, gdy Daniel rozważał te proroctwa i szukał u Boga zrozumienia czasów, otrzymał serię widzeń dotyczących powstania i upadku królestw. Wraz z pierwszym widzeniem, opisanym w siódmym rozdziale Księgi Daniela, udzielono wyjaśnienia; jednak nie wszystko było dla proroka jasne. „Moje rozmyślenia bardzo mnie trapiły” — napisał o swoim doświadczeniu w owym czasie — „i zmienił się wyraz mojej twarzy; lecz zachowałem tę sprawę w swoim sercu”. Daniel 7:28.

W kolejnym widzeniu rzucono więcej światła na przyszłe wydarzenia; i pod koniec tego widzenia Daniel usłyszał, jak "jeden święty mówił, a inny święty rzekł do owego świętego, który mówił: Jak długo potrwa to widzenie?" Daniel 8:13. Udzielona odpowiedź: "Aż do dwóch tysięcy i trzystu dni; wtedy świątynia zostanie oczyszczona" (werset 14), nappełniła go zakłopotaniem. Gorliwie szukał znaczenia tego widzenia. Nie mógł zrozumieć związku między siedemdziesięcioletnią niewolą, zapowiedzianą przez Jeremiasza, a dwoma tysiącami trzystu lat, o których w widzeniu usłyszał, jak niebiański posłaniec ogłasza, że mają upłynąć przed oczyszczeniem Bożej świątyni. Anioł Gabriel udzielił mu częściowego wyjaśnienia; jednak gdy prorok usłyszał słowa: "Widzenie ... będzie na wiele dni", zemdlał. "Ja, Daniel, zemdlałem" — zapisuje o swoim doświadczeniu — "i byłem chory przez pewne dni; potem wstałem i załatwiałem sprawy królewskie; byłem zdumiony widzeniem, ale nikt go nie rozumiał." Wersety 26, 27.

„Wciąż obarczony troską o Izrael, Daniel na nowo badał proroctwa Jeremiasza. Były one bardzo jasne — tak jasne, że na podstawie tych świadectw zapisanych w księgach rozumiał ‘liczbę lat, o których słowo Pana przyszło do proroka Jeremiasza, że dopełni się siedemdziesiąt lat spustoszenia Jerozolimy.’ Daniela 9:2.”

„Z wiarą opartą na pewnym słowie prorockim Daniel błagał Pana o rychłe wypełnienie tych obietnic. Błagał, aby cześć Boga została zachowana. W swojej prośbie całkowicie utożsamiał się z tymi, którzy nie sprościli Bożemu zamierzeniu, wyznając ich grzechy jako własne.” Prorocy i królowie, 553, 554.